

**DE 'VIEILLES TIGES'
VAN DE BELGISCHE LUCHTVAART
VZW**

Daniel Le Roy du Vivier
1915 - 1981

Jean Buzin

Vertaling: Wilfried De Brouwer

Daniel Le Roy du Vivier

(13 Jan 1915 — 2 Sep 1981)

Jean Buzin

Vertaling: Wilfried De Brouwer

Toen in de eerste maanden van 1946 op Fassberg de 160 (Belgian) Wing werd gevormd, waarin de 350 en 349 squadrons werden samengevoegd, werd Wing Commander Daniel Le Roy du Vivier (DFC) opgeroepen om het commando op zich te nemen.

Hij is één van de grote Belgische figuren van de RAF en introduceert daarmee de generatie van korpscommandanten, die een halve eeuw lang de leiding zullen hebben over deze eenheid, die op 1 februari 1948 werd omgedoopt tot de 1 Jachtwing.

Daniel Le Roy du Vivier, bij zijn kameraden bekend als "Boy", was een buitengewone persoonlijkheid. Geboren te Amersfoort (NL) op 13 januari 1915, studeerde hij Grieks-Latijnse humaniora aan het Jezuietencollege van Mont-Godinne alvorens een diploma in handels- en consulaire wetenschappen te behalen aan de Universiteit van Leuven.

Coll. Deman via A. Bar

Piloot bij de Militaire Luchtvaart (Mil Aé)

Zijn studies werden onderbroken door de oproep onder de wapens: op 1 augustus 1935 werd hij als dienstplichtige ingelijfd bij het 1ste Regiment Gidsen. Aangetrokken door de luchtvaart, vraagt hij

overplaatsing naar de Militaire Luchtvaart en op 1 april 1937 meldt hij zich aan als leerling-piloot. Hij is verbonden aan de 75^e Promotie.

Hij wordt op 15 maart 1938 gebrevetteerd en aanvankelijk ingedeeld bij het 1^e Luchtvaartregiment te Goetsenhoven als waarnemer op Fairey Fox. Op 14 september 1938 sluit hij zich aan bij het 2e Luchtvaartregiment te Nijvel als jachtvlieger op de Fairey Firefly.

Nadat hij kandidaat onderluitenant is geworden, zal hij in 1939 en de eerste

Daniel Le Roy du Vivier (links) op de vliegschool met instructeur Gabriel Créteur (midden) die naam had gemaakt als "bij-tankpiloot" van de DH.9 van Adjudant Crooy en Sergeant Groenen die het wereldrecord duurtijd van 2 tot 4 juni 1928 braken. (AELR)

maanden van 1940 in Evere zijn wapenopleiding en de waarnemerscursus volgen. Deze opleiding wordt gedeeltelijk onderbroken omdat er donkere wolken opduiken aan de internationale horizon aan het einde van het decennium. Op 1 september 1939 vallen de Duitse troepen Polen binnen. Frankrijk en Engeland, de mogendheden die de Poolse onafhankelijkheid hadden gegarandeerd, verklaren de oorlog aan nazi-Duitsland, maar reageren niet. De "schijnoorlog", die gekenmerkt wordt door een paar sporadische luchtoperaties, is begonnen. In België wordt de mobilisatie afgekondigd. Meermaals zal men het "versterkt alarm" afkondigen tijdens deze periode van acht maanden voorafgaand aan de invasie van het land.

Onze autoriteiten geloven nog steeds dat onze "neutraliteit" door de oorlogvoerende partijen zal geëerbiedigd worden, maar ons luchtruim wordt regelmatig geschonden door Engelse of Duitse vliegtuigen. Onze gevechtssquadrons voeren politieopdrachten uit, proberen de indringers te onderscheppen en te doen landen op onze vliegvelden. Zelden met succes.

Zo worden op 9 september Engelse "Whitley" bommenwerpers boven de Ardennen gesignaleerd. De piloten van Nijvel zijn gealarmeerd. Een patrouille bestaande uit een Fairey Fox bestuurd door kapitein Boussa en twee Fairey Firefly's bestuurd door Daniel Le Roy du Vivier en Marcel Michotte, onderschept een van de Engelse bommenwerpers in de omgeving van Gembloux. Onze vliegtuigen flankeren het. De leider vuurt een salvo van lichtkogels af voor de neus van de bommenwerper om hem tot landen te dwingen. Tevergeefs. Sterker nog, de staartschutter doet ons een cadeau en schiet op onze vliegtuigen, waarbij hij de Firefly van Daniel Le Roy du Vivier raakt. Gelukkig is hij niet gewond en kan hij zonder problemen Nivelles bereiken...

*Fairey Firefly van 4/11/2 "Witte Cocottes" van Nivelles rond 1939.
(Guy Destrebecq/Belgian Wings)*

Daniel Le Roy du Vivier wordt op 1 maart 1940 bevorderd tot adjudant kandidaat actief officier. Nog steeds in de wapenschool, zet hij zijn luchtvaartprestaties op Firefly voort, terwijl ondertussen zijn oorspronkelijke eenheid, de 4/11/2, die met de 3/11/2 de Groep "Cocottes" vormen, wordt heruitgerust met Fiat CR.42.

Op 10 mei 1940 stijgen de "Cocottes" onder commando van Majoor Lamarche bij dageraad op en bereiken Brustem, het thuisveld van de Groep.

Hoewel de Groep enkele overwinningen op zijn naam schrijft, wordt bijna het ganse potentieel op de grond vernietigd tijdens de eerste twee dagen van de vijandelijkheden. Van de 27 Fiat CR.42's, blijven er slechts zes intact.

Totaal overrompeld door de gebeurtenissen, besluit het commando de Groep 11 "oude" Fairey Firefly's, opgeslagen in een parkeersmaldeel in Nijvel, weer in dienst te laten nemen. Majoor Lamarche reageert onmiddellijk en verklaart dat hij zal weigeren piloten aan te wijzen voor zendingen met deze toestellen waarvoor hij zelfs geen munitie heeft! Zo nodig zouden deze zendingen door vrijwilligers worden uitgevoerd. Op 14 mei wordt een eerste missie bevolen. Het was om het moreel van de grondtroepen, verspreid rond Antwerpen, op te krikken door hen onze kokardes te tonen. De Firefly, met een maximumsnelheid op lage hoogte van 297 km/u, was geschikt voor dergelijke zending!

Majoor Lamarche geeft het voorbeeld en meldt zich aan, evenals onderluitenant Dumonceau de Bergendal en adjudant Le Roy du Vivier. De drie vliegtuigen stijgen op, vliegen over de buitenste linie van de Antwerpse forten en worden door zwaar luchtafweergeschut bestookt! Het vliegtuig van Daniel Le Roy du Vivier wordt geraakt en is gedwongen te landen in het veld, bij Rijmenam.

Zijn Firefly gaat overkop bij de landing ! Gelukkig ontsnapte onze "held" ongedeerd aan het avontuur, maar hij werd bijna op de korrel genomen door de soldaten van de 6^e linie, die allemaal blij waren met hun "overwinning". De twee andere vliegtuigen keerden zonder problemen terug naar Brustem. Na het "excuus" van de commandant van de 6^e Linie vervoegt "Dan" zijn kantonnement langs de weg.

Een schrale troost; het incident levert hem een eerste eervolle vermelding in de Mil A  Dagorde op.: *"Onderofficier zeer bereidwillig en zeer dapper, werd neergeschoten door luchtafweergeschut tijdens een missie waarvoor hij zich vrijwillig had aangemeld..."*

Op 16 mei, terwijl de Groep achtereenvolgens het terrein van Grimbergen, Sint-Niklaas en Aalter bezet, wordt de terugtrekking naar Frankrijk besloten. Het is nog steeds aan boord van een Firefly dat Daniel Le Roy du Vivier via Amiens, Chartres naar Zuid-Frankrijk vliegt.... De overlevenden van de Groep "Cocottes" waren in Montpellier toen ze op 24 juni verrast werden door de afkondiging van de wapenstilstand.

Voor velen onder hen zou dit een belangrijke wending betekenen in hun levensloop. Het besluit van de Franse regering om de vijandelijkheden op te schorten maakt een einde aan de laatste hoop op voortzetting van de strijd op het continent. Bevelen en tegenbevelen volgen elkaar op. Moeten ze gehoorzamen en naar huis terugkeren? Het slechte avontuur is toch al voorbij! Moeten ze naar Congo, Engeland of zelfs naar de vliegschool in Marokko?

Op 27 juni 1940, wordt adjudant Daniel Le Roy du Vivier deserteur verklaard door het 2^e Rgt.

In gezelschap van enkele kameraden gaat hij naar Port-Vendres. Onder leiding van kapitein A. Van den Hove d'Ertserijck, die de leiding heeft over de groep, gaan zij aan boord van de "SS Apala" die, via Gibraltar, op weg was naar Liverpool waar zij op 7 juli 1940 aan land gaan.

Piloot bij de RAF

Opgenomen in de *RAF Volunteer Reserve* met de rang van Pilot-Officer, wordt Daniel Le Roy du Vivier, net als veel van zijn kameraden, snel naar de OTU (*Operational Training Unit*) gestuurd om opgeleid te worden op Hurricanes. Na ongeveer tien uur vliegen krijgt hij de machine onder de knie, traint hij in schieten en raakt hij gewend aan tactische formaties en het operationeel jargon.

Toen de Slag om Engeland op 12 augustus 1940 de beslissende fase inging, die van de strijd om het luchtoverwicht, zit Daniel Le Roy du Vivier op de eerste rij.

Reeds op 5 augustus komt hij aan in het 43 Sqn te Tangmere, samen met A. Van den Hove d'Ertserijck. Dit squadron maakt deel uit van de 11^e Groep waarvan de eenheden worden ingezet in het zuidoosten van Engeland rond Londen. De eenentwintig squadrons van de Groep hebben de opdracht de herhaalde aanvallen van Luftwaffe bommenwerpers te breken, die geëscorteerd worden Bf-109 en Bf-110 jagers.

Daniel Le Roy du Vivier vocht in de Slag om Engeland en was de eerste niet-Britse piloot die het bevel kreeg over een RAF squadron, i.e. 43 Sqn "Fighting Cocks" van januari tot september 1942. Het paneel onder de cockpit toont de Belgische en Royal Air Force vlaggen en het emblematische geblokte patroon van het 43 Sqn dat vooral gedragen werd door zijn vliegtuigen voor en na de Tweede Wereldoorlog. (Archief J-P. Decock, ingekleurde foto).

Great Britain
Air Defence Sectors
1940

© JB & DW

In totaal namen 15 Belgische piloten deel aan één van de grootste luchtgevechten uit de geschiedenis, in zeven squadrons van het *Fighter Command*. Beslissend, omdat het de mythe van de onoverwinnelijkheid van de Luftwaffe zal naar de prullenmand verwijzen.

"Nooit in de geschiedenis van de mensheid hebben zo velen te danken aan zo weinigen."
(W. Churchill).

Onze mensen zullen 19 zwaarbevochten overwinningen behalen. Zes van hen verloren hun leven ter verdediging van hun ideaal. Bij 43 Sqn behaalde A. Van den Hove d'Ertsenrijck drie overwinningen maar sneuvelde op 15 september. D. Le Roy du Vivier behaalde zijn eerste overwinning op 16 augustus: een Junker 87. Op 2 september werd hij neergeschoten in een luchtgevecht. Hoewel hij aan zijn been gewond was, slaagde hij erin met een parachute te springen, om vervolgens zeer koel begroet te worden door Engelse boeren die hem voor een Duitse piloot hielden.

De wonde was diep en D. Le Roy du Vivier bleef gehospitaliseerd tot 22 oktober, toen hij zich weer bij zijn squadron voegde dat inmiddels was overgeplaatst naar Usworth (Newcastle) aan de oostkust van Engeland. Het maakt nu deel uit van Groep 13 en wordt ingezet als een dag- en nachtjagersquadron.

Hawker Hurricane Mk.IIc BN230, FT-A, 43 Sqn RAF, gerestaureerd in de kleuren van Daniel Le Roy du Vivier zijn vliegtuig en tentoongesteld in het Spitfire & Hurricane Memorial Museum op RAF Manston. (R.A. Scholefield/AirHistory.net)

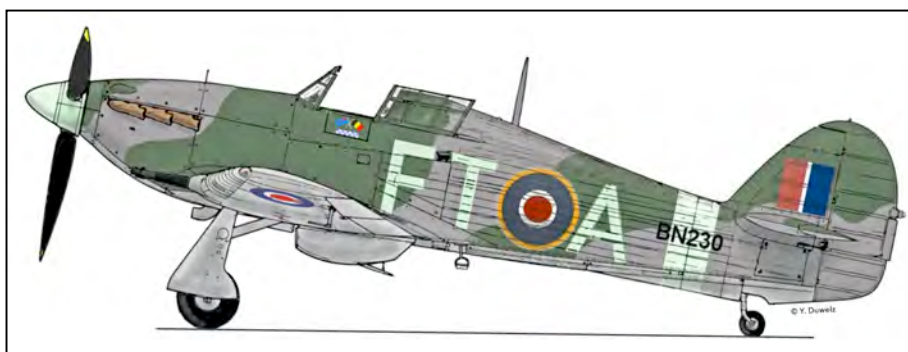
De extreme spanning van de zomer is wat afgenomen. De luchtoorlog boven de Britse eilanden neemt een nieuwe wending. De vastberadenheid van de RAF wijzigde Hitlers invasielannen en de Duitsers beseften dat zij hadden gefaald. Het offensief zou nog enkele maanden duren, met als enig doel het Britse moreel te ondermijnen. Het zal de periode zijn van de nachtbombardementen op Londen, Coventry en Birmingham.

Geleidelijk aan zal de druk van de Luftwaffe afnemen. Vanaf de eerste maanden van 1941 zal het grootste deel van de bombardementseenheden naar Midden-Europa worden verplaatst voor operaties in de Balkan, Kreta en Polen om de invasie van Rusland voor te bereiden.

Desondanks zullen de Duitsers nog regelmatig dodelijke aanvallen uitvoeren op Groot-Brittannië, getuige de verschrikkelijke nachtelijke aanval op de "City" op 10 mei 1941.

Het 43 Sqn, hangt af van de 13^e Groep binnen van de sector van Ouston. De waakzaamheid blijft hoog en het squadron behoort regelmatig tot de eenheden die van stand-by waren. Daniel Le Roy du Vivier wordt er zeer gewaardeerd. In April 1941 wordt hij benoemd tot "A" Flight commander.

In mei 1941 lanceert de Luftwaffe een reeks kleine raids op Glasgow en de Firth of Forth die Daniel Le Roy du Vivier de kans geven zich te onderscheiden door drie overwinningen te behalen. Drie Junker 88's keren niet terug naar hun basis.

Drie Junker 88's keren niet terug naar hun basis.

Op 3 januari 1942 wordt hem het "Distinguished Flying Cross" toegekend met de vermelding:

"has displayed exceptional ability as a Flight Commander and has been responsible for the high standard of efficiency maintained by his flight in day and night operations. He has destroyed four enemy aircraft."

In de opmerkingen die de erkenning van zijn kwaliteiten als strijder en leider bevestigen, lezen we ook:

"when his Squadron commander was compelled to alight on the sea, he directed a destroyer to the spot from 30 miles away and enabled the officer to be rescued within two hours."

Parade voor de Nationale Dag in 1941. Van links naar rechts: F/O de Spirlet, S/Ldr Robinson, F/O de Hemptinne, F/O V. Ortman, F/O Offenberg, F/Lt Prévot, F/O Seghers, F/Lt Le Roy du Vivier & F/O Gonay. (Prévot album via A. Bar)

In november 1941 wordt Daniel Le Roy du Vivier benoemd tot Squadron Leader, bevelhebber van 43 Sqn. Hij is de eerste buitenlandse officier aan wie de RAF een van haar oudste en meest prestigieuze jacht squadrons, de "Fighting Cocks", toevertrouwde. (zie bijlage)

Het is in die functie dat Daniel Le Roy du Vivier begin 1942 zijn hart kan ophalen. Hij had een "persoonlijke afspraak" met de controleurs in Ouston die hem op de hoogte brachten van elke vijandelijke indringer wanneer 43 Sqn niet in paraatheid was!

Dit is het geval op 25 april. Er is een bedreiging gedetecteerd. Daniel Le Roy du Vivier stijgt op met zijn Hurricane - alleen - Hij luistert naar de instructies aan de Spitfire sectie die belast is met de onderschepping en slaagt erin om de terugweg van de indringers af te snijden. Plotseling, op 30.000 voet en 40 mijl uit de kust, ziet hij een Junker 88. Hij valt die aan maar de *tailgunner* besluit zijn huid duur te verkopen. Een granaat doorboort het rechter voorpaneel van de kap van de Hurricane, doorboort de riemen en blijft steken in de gepantserde stoelplaat. Onverstoorbaar zet Daniel Le Roy du Vivier zijn aanval voort. De Ju 88 ontvlamt en stort in zee.

In juni 1942 keert 43 Sqn terug naar Tangmere. De operatie "Jubilee", de aanval op Dieppe, was in voorbereiding. Om Henri Bernard te citeren:

"De Britten hadden besloten tot een grootscheepse verkenning op het continent, die niet alleen tot doel had de vijand lastig te vallen en ongerust te maken en hem ertoe te dwingen een aanzienlijke troepenmacht in het Westen te houden, maar ook om de defensieve opstellingen aan de kust te testen, de waarde ervan in te schatten, de dichtheid van de bezettingstroepen te beoordelen en de voor een invasie noodzakelijke transport- en landingsmiddelen te evalueren om te zien hoe het materieel zich op de stranden zou gedragen. De RAF daarentegen zocht informatie over het aantal jachtvliegtuigen dat in het Westen voorhanden was voor de verdediging van het

Vertrek naar Dieppe tijdens Ops Jubilee op 19 augustus 1942. Daniel Le Roy du Vivier zal 4 missies boven Dieppe uitvoeren. (Coll. A. Bar)

continent, en het geallieerde commando hoopte door deze dreiging een gedeelte van de Luftwaffe van het Oosten naar de Atlantische Oceaan te lokken op een moment dat de Duitsers een sterke opmars naar Zuid-Rusland maakten."

Voor het vertrek over het vasteland in januari 1942, brieft Dan Le Roy du Vivier de piloten van Sqn 43 in Acklington. Van l. naar r.: P/O Lister, S/Ldr Le Roy du Vivier, F/Lt May, F/Lt Hutchinson & P/O Daniels. (RAF)

Een Canadese Divisie en Britse Commando-eenheden zijn erbij betrokken. Vijftig squadrons van Fighter Command leveren grondsteun en luchtdekking. Gedurende de dag van 19 augustus 1942, voerden ze 2.399 vluchten uit. Aan het hoofd van 43 Sqn, leidt Daniel Le Roy du Vivier de Tangmere Wing. De Hurricanes worden belast met de aanval op de kustverdediging vanaf uur H. Tijdens de eerste zending raakte een granaat de rechtervleugel van het vliegtuig van Daniel Le Roy du Vivier, gelukkig zonder een vitaal element te raken. Hij slaagt erin om het vliegtuig¹ terug te brengen naar Tangmere.

In de loop van de dag keert Daniel Le Roy du Vivier drie keer met zijn smaldeel terug

in de strijd. Tegelijkertijd leidt een andere Belgische piloot zijn squadron in de arena: Squadron Leader Désiré Guillaume, aan het hoofd van "350", ons eerste nationaal squadron dat in Dieppe een van de mooiste bladzijden uit zijn geschiedenis zou schrijven².

Daniel Le Roy du Vivier's vechtlust bezorgde hem de eer om een "bar" te dragen op zijn DFC lint.

"Since being awarded the DFC, this officer has continued to display skillful airmanship. He participated in 4 sorties in the combined operation at Dieppe on 19th August 1942 and the successes achieved by his squadron can be attributed largely to S/Ldr Le Roy du Vivier's masterly influence and outstanding leadership."

Op het mediterrane theater

In september 1942 wordt het 43 Sqn op "Non Ops" status geplaatst voordat het naar het Middellandse Zee theater wordt overgeplaatst. Daniel Le Roy du Vivier, na 26 maanden in het squadron, waarvan 9 maanden als CO, wordt benoemd tot Wing Commander en overgeplaatst naar de staf van de 13 Group, belast met de opleiding. Hij maakt van deze nieuwe opdracht gebruik om de *Pilot Instructor Course* te volgen aan de *Central Gunnery School* te Sutton Bridge, van december 1942 tot februari 1943. Hij slaagt met "boven gemiddeld" en keerde terug naar de staf.

Daniel Le Roy du Vivier tijdens een officiële bijeenkomst in 1942. Hij draagt de epauletten van Squadron Leader. (Prévot album via A. Bar)

¹ D. Le Roy du Vivier's vliegtuig, de Hurricane II B FT-A (BN 230), werd hersteld. De vlucht over Dieppe was niettemin zijn laatste operationele vlucht. Het zal de oorlog "overleven". Hij is gereviseerd en maakt nu deel uit van de RAF-collecties.

² Verschillende Belgische piloten, geïntegreerd in verschillende RAF-squadrons, namen ook deel aan de operatie.

De "Boy". Wing Commander Le Roy du Vivier D.F.C. & Bar.
(Prévot album via A. Bar)

bevel over de Wing, die onmiddellijk zal ingezet worden ter voorbereiding van de landing van de Geallieerden in Sicilië, een voorbode van de Italiaanse Veldtocht, de eerste fase van de aanval op de Europese vesting. Interdictie en gewapende verkenningmissies volgden elkaar op. Vanaf 9 juli, de dag van de landing, worden directe ondersteuningmissies aan grondtroepen toegevoegd. Op 13 juli wordt de Wing gehergroepeerd naar Pachino in het zuiden van Sicilië, van waaruit de Kittyhawks, meestal onder bescherming van de Spitfires van de 324 Wing, die hetzelfde vliegveld deelden, hun missies voortzetten. Daniel Le Roy du Vivier vliegt een vijftigtal zendingen met de squadrons van de Wing.

Op 16 augustus wordt Sicilië veroverd. Daniel Le Roy du Vivier bevindt zich echter niet onder zijn piloten om de gebeurtenis te vieren. Op 31 juli wordt hij thuis het slachtoffer van een ongelukkig ongeval, dat resulteert in meerdere breuken in zijn rechterknie. Deze blessure zal hem een paar maanden weghouden van de operaties. Hij maakt echter gebruik van deze "gedwongen inactiviteit" om tijdens zijn herstelperiode cursussen te volgen aan het *British Army and Air Force Staff College* in Haifa (Palesti-

Maar andere horizonten zouden zich voor hem openen: die van de Middellandse Zee, waar het strijdtoneel een wending zou nemen.

In mei 1943 legt het Afrikakorps de wapens neer in Tunis. Daarmee kwam een einde aan de Noord-Afrikaanse veldtocht die de namen Tobruk, El Alamein, Rommel en Montgomery beroemd heeft gemaakt, en waar de naam van het klein eilandje Malta, een sleutelpositie tussen Sicilië en Libië, synoniem was geworden met vasthoudendheid en onbuigzaam verzet.

Op 13 april 1943 wordt Daniel Le Roy du Vivier overgeplaatst naar de staf van het *Middle East Command* en in mei wordt hij benoemd tot *Wing Commander* van de 239 Wing van de *Desert Air Force*, de kern van de *Mediterranean Allied Tactical Air Force* die in januari 1943 was opgericht.

Vijf squadrons vormen de Wing (112-250-260-450-3 SAAF). Ze verlaten Kairouan in Tunesië en worden naar Malta overgeplaatst op de vliegvelden Safi, Hal Far en Luqa. Uitgerust met Kittyhawk 3 en 9, worden zij voornamelijk ingezet bij grondaanvallen.

In Malta krijgt Daniel Le Roy du Vivier het

Kleurenfoto uit 1942 of 1943 met Dan Le Roy du Vivier (links) en Léon Prévot met hun 'tankard' in de hand, de beroemde tinnen beker in het bezit van vrijwel elke RAF piloot. (Prévot album)

na). Hij is gedurende vier maanden stagiair in de cursus nr. 10, die hij glansrijk afmaakt. In Egypte heeft hij ook de gelegenheid om een korte conversie te doen op een tweemotorig vliegtuig.

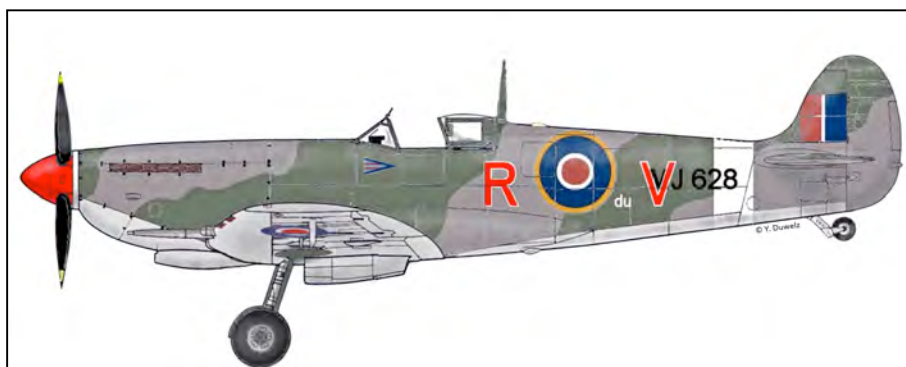

Foto van enkele piloten met Wing Commander Le Roy du Vivier. (via A. Bar)

In Italië

Begin 1944 verbetert zijn toestand voldoende om zijn terugkeer naar de operaties te vragen en te verkrijgen. Hij wordt als "Wing Commander Flying" toegewezen aan de 324 Wing waarmee hij op Sicilië had gewerkt. De Wing is uitgerust met Spitfire IX's, en werd ingezet in Lago, in Calabrië. Daniel Le Roy du Vivier wordt herenigd met zijn voormalige squadron, 43 Sqn, naast 72, 93, 111 Squadrons.

Tijdens zijn afwezigheid, krijgt de Italiaanse campagne vorm. In september 1943 landen de geallieerden in verschillende plaatsen: Reggio, Taranto en Salerno. De voortgang van de grondtroepen verloopt echter moeizaam. Eind

1943 worden de Geallieerden geblokkeerd bij Monte Cassino. Op 22 januari landen ze bij Anzio, 50 km ten zuiden van Rome, in een poging de Duitsers in de rug aan te vallen.

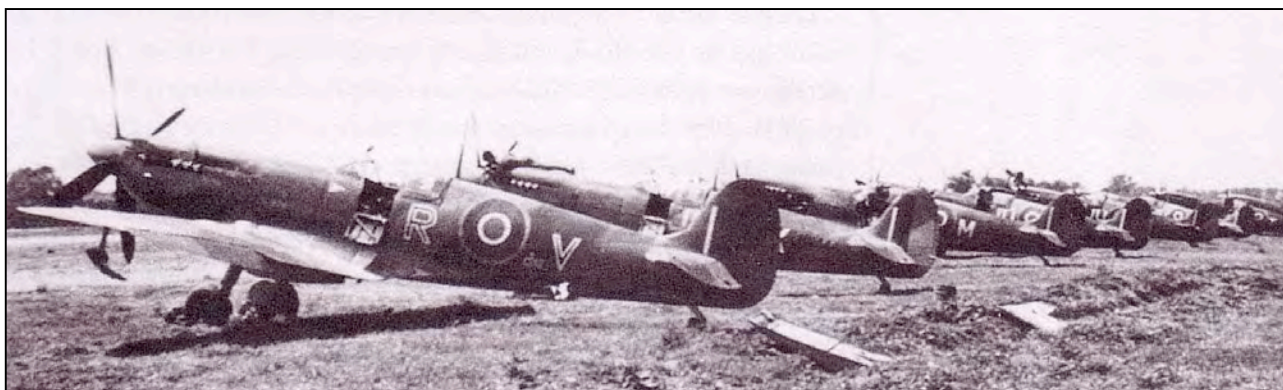
De missies die aan de Wing worden toevertrouwd bestaan hoofdzakelijk uit herverzekeren van de dekking van de verschillende bruggenhoofden die, tot in mei, constant bedreigd worden door Luft-

The Campaign for Italy

© JB & DW

waffe vliegtuigen. Daniel Le Roy du Vivier leidt zijn Wing gedurende zeventig uur van operaties. In minder dan 4 maanden, zullen de 324th Wing squadrons ongeveer zestig overwinningen behalen.

Spitfire LF.Mk.IX MJ628, R•duV, van Wing Commander Le Roy du Vivier bij 324 Wing in Italië, zomer 1944. (via A. Bar)

Op 8 mei 1944, valt de Monte Cassino linie. De 324e Wing hergroepeert naar Nettuno (Anzio). Op 4 juni wordt de Eeuwige Stad Rome veroverd en begint de Duitse terugtocht naar het Noorden. De Wing volgt de beweging en bezet achtereenvolgens een reeks vliegvelden langs de Tyrreense kust: Tre Canelli, Tarquina, Grosseto. Voor Daniel Le Roy du Vivier lonkt echter een probleem; zijn blessure van vorig jaar speelt hem parten. Zijn toestand vereist verzorging die onmogelijk is in het veld. De *Chief Medical Officer* van de 211 Group, waartoe de Wing behoort, overtuigt hem van de noodzaak terug te keren naar Groot-Brittannië, de enige plaats waar hij adequate orthopedische zorg kan krijgen.

Wing Commander, Chief Flying Instructor

Op 6 juli 1944 keert Daniel Le Roy du Vivier terug naar het mistige Noorden ... en beweegt snel hemel en aarde om een nieuwe operationele opdracht te krijgen. Maar van nu af aan wil de RAF zijn rijke ervaring benutten ten gunste van de opleiding van jonge piloten. Op 14 augustus verhuist

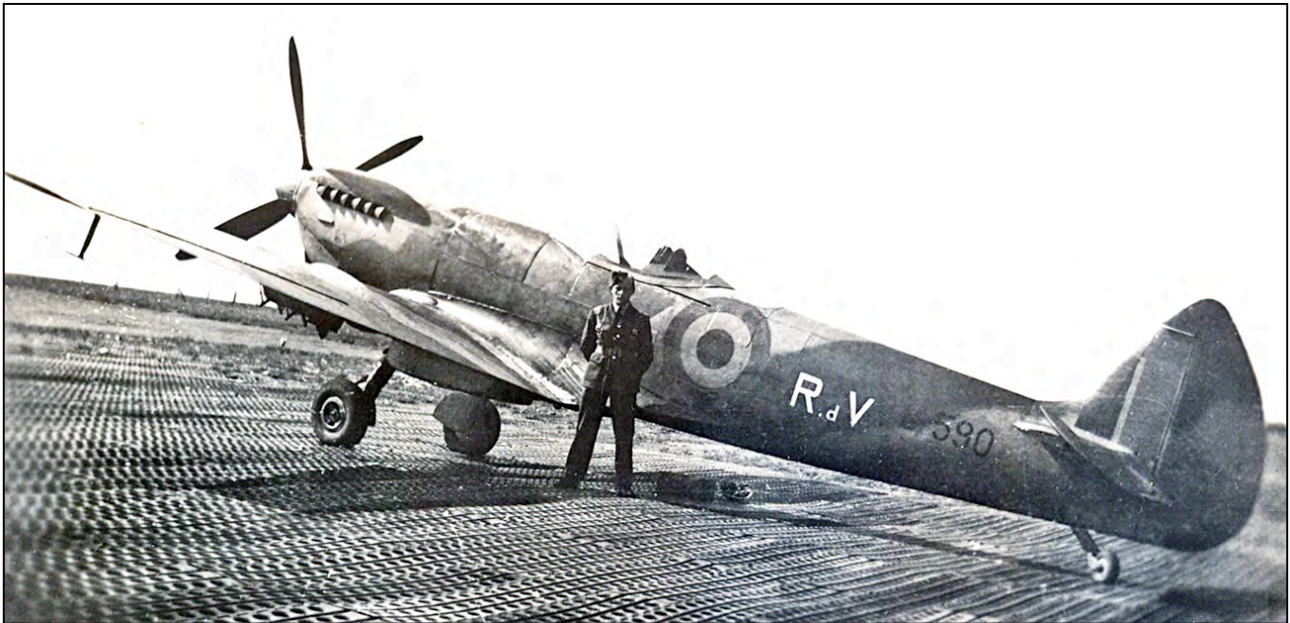
Group Captain Léo De Soomer DFC & Wing Commander Daniel Le Roy du Vivier DFC. (Prévot album via A. Bar)

hij naar de 53 OTU in Kirton-in-Lindsey als *Wing Commander, Chief Flying Instructor*. Hij blijft daar tot 26 juni 1945, wanneer hij wordt aangesteld om het commando over te nemen van de 61 OTU te Keevil Wiltshire.

De oorlog in Europa eindigt op 5 mei 1945. In het vooruitzicht van de heropbouw van een nationale militaire luchtvaart zou de Belgische Sectie van de RAF Daniel Le Roy du Vivier willen "recupereren". Maar op dat moment vindt hij het belangrijker om zijn "verbintenis" met de RAF voort te zetten. Op 22 juli vraagt hij overplaatsing naar het Verre Oosten, waar de strijd tegen Japan nog aan de gang is.

Maar niet voor lang. Het verzoek zal zonder gevolg blijven. Op 15 augustus capituleerde het Rijk van de Rijzende Zon. Diezelfde maand verlaat Daniel Le Roy du Vivier de 61 OTU en verhuist naar de "Belgische Inspectie" in Londen. Hij is belast met de voorbereiding van de oprichting van de eerste Belgische Wing en de vestiging ervan op het nationaal grondgebied.

Begin 1946 sluit Daniel Le Roy du Vivier zich aan bij de 135^e Wing te Fassberg die onder het bevel staat van de beroemde Johnny Johnson. De 349 en 350 squadrons worden daar verzameld, zij zullen de 160 (Belgische) Wing vormen. Daniel Le Roy du Vivier zou er het effectieve bevel over nemen zodra de eenheid de beschermende vleugels van de RAF had verlaten. Maar hij zal niet de voldoening hebben om de Wing te leiden bij hun thuiskomst. Inderdaad, onze herboren militaire luchtvaart heeft overal ervaren mannen nodig. Zodra hij de 160 (Belgische) Wing naar de doopvont heeft ge-

Spitfire Mk.XVI, serial TB590 "R.d.V", is het persoonlijke vliegtuig van Wing Commander (Luitenant-Kolonel) Daniel Le Roy du Vivier zoals blijkt uit zijn initialen die, in 1946 in Beauvechain, op de romp zijn geschilderd. (archieven J-P. Decock)

bracht, wordt hij op 10 juni 1946 aangesteld om het commando over te nemen van de Belgische Opleidingschool te Bevingen, een functie die hij begin juli zal bekleden.

Daniel Le Roy du Vivier is 31 jaar oud. Hij heeft vijf "intense" jaren doorgebracht bij de RAF waarin het nauwelijks mogelijk was aan morgen te denken. Nu worden er veel vragen gesteld over de toekomst van onze militaire luchtvaart.

Hij wil een stapje terug doen.

Op 1 september vraagt hij een verlof van 12 maanden aan, dat wordt verlengd tot 1 december 1947 wanneer hij de actieve dienst definitief verlaat om een burgerloopbaan bij het Belgische Shell te beginnen en over te gaan naar de Reserve.

Het "Auxiliary Squadron"

Op 1 december 1949 wordt het "Auxiliary Squadron" opgericht. Gevormd naar Brits model, bestaande uit reservepersoneel, aanvankelijk hoofdzakelijk ex-RAF-personeel dat contact met de luchtmacht wenst te houden, wordt het squadron spoedig aangevuld met jonge piloten van universiteiten en hogescholen. Deze piloten werden opgeleid tijdens de schoolvakanties en hun militaire dienst, waarna zij zich konden aansluiten bij het "Auxiliary Squadron".

De Generale Staf van de Luchtmacht stelt Daniel Le Roy du Vivier voor om het commando over dit Squadron over te nemen, een voorstel dat hij met enthousiasme aanvaardt. Een opleidingsperiode bij het "County of London" 601 (Auxiliary) Squadron van Tangmere om kennis te maken met de modaliteiten van de werking van dit soort squadron binnen de RAF, zal hem op deze rol voorbereiden. Hij voert het commando van het "Auxiliary Squadron" als reserve luitenant-kolonel vlieger tot 1952. Hij zal in 1951 zijn conversie op de Meteor F4 uitvoeren en tot 1953, met name tijdens grote oefeningen, te vinden zijn in operationele commandofuncties binnen de 1 Wing en op het hoofdkwartier van de Groepering Operaties.

Bij SABENA, Chief Operations Officer voor Noord-Amerika. (SABENA album via A. Bar)

In juli 1955 vertrekt hij naar de Verenigde Staten, waar hij de functie van directeur voor Noord-Amerika bij SABENA op zich neemt.

Hij wordt benoemd tot reserve kolonel-vlieger op 26 december 1955.

Op 1 april 1971 bereikt hij de leeftijdsgrens en verlaat hij het reserveka-der.

Daniel Le Roy du Vivier komt op 2 september 1981 om het leven bij een verkeersongeluk in de Verenigde Staten.

"Een man met karakter, bescheiden in vreedstijd, dapper in de strijd".

Het graf van Daniel en Joan Le Roy du Vivier op het St Andrew's Parish Church kerkhof, Tangmere (UK).

Ingekleurde foto met Daniel Le Roy du Vivier staand in de cockpit van een Hawker Hurricane van 43 Sqn RAF. De inscriptie "- URUNDI -" op de voorkant van de romp suggereert dat dit waarschijnlijk een "Presentation Hurricane" is, een vliegtuig betaald met giften ingezameld in de koloniën. (Via A. Bar)

Tijdens de winter van 1941-42 tonen Sqn Ldr Daniel Le Roy du Vivier en enkele piloten het 43 Sqn RAF embleem, de Fighting Cocks. (worldwarphotos.info)

Eervolle onderscheidingen

Commandeur in de Leopoldsorde

Commandeur in de Kroonorde

Officier in de Leopoldsorde met palm

Belgisch Oorlogskruis 1940 met 3 palmen en 3 bronzen leeuwen

Distinguished Flying Cross & Bar (UK)

Officier de la Légion d'Honneur (FR)

Croix de Guerre Française avec palme (FR)

Distinguished Flying Cross & Bar

Air Ministry Bulletin Nr 6116 van 16 Jan 1942

– Facsimile –

16/1/42 - No.18

NOT FOR PUBLICATION, BROADCAST, OR USE ON CLUB TAPES BEFORE 00.30.

B.S.T. (i.e. FOR SUNDAY PAPERS) ON JANUARY 18,1942.

THIS EMBARGO SHOULD BE RESPECTED OVERSEAS BY PREPARING ANY MESSAGES
FILED WITH THE EMBARGO.

Air Ministry News Service.

Air Ministry Bulletin No.6116.

FIRST ALLIED AIRMAN TO COMMAND BRITISH FIGHTER SQUADRON

A twenty-seven-year-old Belgian Flight Lieutenant this week celebrated his birthday, was awarded the D.F.C. and promoted to the acting rank of Squadron Leader, and became the first Allied airman to command a British Fighter Squadron.

The Hurricane Squadron he now commands is one of the most famous in Fighter Command. It fought during the Battle of Britain and claims 117 aircraft destroyed.

The squadron's new Commanding Officer was a member of the Belgian Air Force and fought the Germans both in the air and on the ground. He escaped to England and joined the squadron of the Fighting Cockerel in time to play his part in the Battle of Britain.

Shot down and wounded during the Battle, he has now four and possibly five enemy aircraft to his credit. Last July he saved his Commanding Officer's life by leading a destroyer to pick up the injured leader from his dinghy forty miles out to sea. The Squadron Leader had just shot down his eleventh daylight raider and had to make a landing in the sea.

Since the war began this squadron has never been commanded by a flyer who has not at some time been a pilot in the unit. The succession of the Belgian Officer maintains this tradition.

The first leader of the Squadron on its formation in 1916, was the present Commander-in-Chief of Fighter Command.